

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 29 listopada 2018 roku (...) do S. N. w S. postanowił nie zaliczyć M. R. do stopnia niepełnosprawności wskazując, że skutki jego schorzeń nie ograniczają w sposób istotny pełnienia ról społecznych i zdolności do wykonywania pracy, może zaspokajać podstawowe potrzeby życiowe bez pomocy innych osób (k. 138 akt rentowych).

Na skutek wniesionego przez przedstawiciela ustawowego M. R. odwołania (k. 142 akt rentowych) w dniu 17 grudnia 2018 roku W. N. w Województwie (...) w S. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że o ile wnioskodawca ma naruszoną sprawność organizmu i wymaga leczenia, o tyle skutki tego naruszenia nie powodują istotnych ograniczeń w możliwości funkcjonowania i pełnienia ról społecznych, na poziomie typowym dla osoby z pełną sprawnością. W ocenie organu wnioskodawca funkcjonuje stosownie do wieku i płci, czynników społecznych i kulturowych; może samodzielnie zaspokajać podstawowe potrzeby życiowe i uczestniczyć w życiu społecznym oraz kontynuować naukę stosownie do psychofizycznych możliwości (k. 152 akt rentowych).

Od powyższego orzeczenia przedstawiciel ustawowy, ojciec M. G. R. wniósł odwołanie do S. C. w S. domagając się jego zmiany i stwierdzenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy oraz o określenie wskazań dotyczących niepełnosprawności w ten sposób, że w pkt 1-4, 7, 9, 10 nie dotyczy, w pkt 5 – „wymaga diety, ćwiczeń, sprzętu do ćwiczeń” 6 - „wymaga zgodnie z przepisami” , 8 - „wymaga współudziału w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji oraz w niektórych czynnościowy życia codziennego”. Odwołujący się podniósł, że M. R. do tej pory posiadał orzeczenie o niepełnosprawności, co pomagało mu w leczeniu, w szczególności utrzymaniu diety potrzebnej w zahamowaniu chorób. Wskazał, że jego syn w części jest samodzielny, ale bywają okresy, że staje się bezradny i potrzebuje pomocy. Nadmienił, że badanie w poradni psychologiczno-pedagogicznej wykazało, że jego syn jest 3-4 lata opóźniony w rozwoju w stosunku do rówieśników, nadto w ostatnim czasie zdiagnozowano u niego cukrzycę oraz zagrożenie nadciśnieniem (k. 4-5 i 11-12).

W odpowiedzi na odwołanie W. N. wniósł o jego oddalenie wskazując, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek do zaliczenia go do stopnia niepełnosprawności (k. 6).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. urodził się w dniu (...) Aktualnie jest uczniem II klasy szkoły zawodowej w specjalności kierowca-mechanik. Do placówki uczęszcza regularnie. Nie sprawia trudności wychowawczych, nie wymaga specjalnej organizacji nauki. Od 2011 r. jest leczony z powodu niedoczynności tarczycy w przebiegu przewlekłego autoimmunologicznego zapalenia tarczycy. Pozostaje pod opieką poradni endokrynologicznej, zażywa stosowne leki. W badaniach kontrolnych poziom (...) jest prawidłowy. Zdiagnozowano u niego otyłość olbrzymią ((...) = 36,5 kg/m). W związku z tym był kilkakrotnie hospitalizowany. W badaniach USG jamy brzusznej stwierdzono stłuszczenie wątroby, które na obecnym etapie wymaga jedynie obserwacji i stosowania diety. M. R. cierpi także na cukrzycę typu 2. Jest z tego powodu leczony farmakologicznie.

Rozpoznane schorzenia wymagają stosowania leków oraz rygorystycznego przestrzegania diety. Obecnie cukrzyca i niedoczynność tarczycy pozostają wyrównane. Nie stwierdza się istotnego upośledzenia funkcji organizmu, które byłoby następstwem tych chorób. Stan zdrowia wnioskodawcy nie powoduje niepełnosprawności.

Dowód:

- ocena funkcjonowania społecznego – k. 135 i 148-149 akt rentowych,
- ocena stanu zdrowia – k. 136 akt rentowych
- opinia sądowno lekarska k. 26 i 43

- dokumentacja medyczna k. 25, 36 oraz k. 105-129 i 140-141 akt rentowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2020.426 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2018.2027 z późn. zm.).

Art. 4 ust. 1-4 wyżej wymienionej ustawy stanowi, iż:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;

- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;

- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Określone przez ustawę zasady ustalania stopnia niepełnosprawności precyzuje rozporządzenie z dnia z dnia 15 lipca 2003 r., zgodnie z którym:

- (§ 29) standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;

2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Przy czym, przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w pkt 2 i 3.

- (§ 30) standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w pkt 3 powyżej, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;

1) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w pkt 3 powyżej.

- (§ 31) standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące:

1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną;

1) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Przy czym, możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że decyzja W. N. była prawidłowa.

Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno P., jak i W. N. wywiadów, ocen stanu zdrowia i analizy dokumentacji medycznej wynika, że M. R., mimo występujących u niego schorzeń, tj.: cukrzycy typu 2, niedoczynności tarczycy oraz otyłości olbrzymiej, pozostaje obecnie zdolny do pełnienia ról społecznych oraz samodzielnej egzystencji.

M. R. jest w stanie samodzielnie się poruszać i komunikować, jest zdolny do utrzymania higieny osobistej i samodzielnego spożywania posiłków – ogółem jest samodzielny w samoobsłudze. Potrafi także samodzielnie korzystać z publicznych środków transportu. Nadto jest zdolny do pobierania nauki w szkole zawodowej, nie występują u niego żadne odchylenia rozwojowe, a w procesie edukacji nie wymaga pomocy opiekuna. Jedynie na zajęciach z wychowania fizycznego z uwagi na otyłość pojawiają się u niego trudności w wykonaniu niektórych ćwiczeń. Ustalone schorzenia nie dyskwalifikują go jako ucznia. Z pewnością jako 17-latek nie wymaga on pomocy w pełnieniu ról społecznych. W materialne dowodowym sprawie nie znalazły potwierdzenia twierdzenia przedstawiciela ustawowego odwołującego się, że czasowo występują u M. R. „okresy bezradności”, co miałyby w ocenie strony powodowej potwierdzać tezę o braku pełnej samodzielności wnioskującego. Brak jest również podstaw do wnioskowania o obniżonej sprawności intelektualnej odwołującego się.

Oznacza to, że wnioskodawca, pomimo kilku zdiagnozowanych u niego chorób nie ma naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną, nie ma też ograniczeń w pełnieniu ról społecznych.

Diagnozę tę potwierdził biegły sądowy G. K. lekarz specjalista z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii. W opinii z dnia 10.10.2019 r. podtrzymanej i uzupełnionej w dniu 28.02.2020 r. (k. 26 i 43) - po wykonaniu badania wnioskodawcy i analizie akt sprawy oraz przedłożonej przez badanego dokumentacji medycznej - biegły stwierdził w sposób jednoznaczny, że M. R. nie kwalifikuje się do zaliczenia go do osób niepełnosprawnych. W ocenie biegłego schorzenia rozpoznane u wnioskodawcy wymagają w chwili obecnej stosowania leków oraz przede wszystkim przestrzegania diety i nie powodują istotnego upośledzenia funkcji organizmu.

Zdaniem Sądu, opinia biegłego charakteryzuje się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego się i rozpoznania jego dolegliwości. Wnioski opinii zostały przez biegłego wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonych badań oraz w oparciu o gruntowną analizę dokumentacji medycznej, w tym przedłożonej przez wnioskodawcę. Stąd też, sporządzona ekspertyza zasługuje, zdaniem Sądu, na przyjęcie za miarodajną dla czynienia na jej podstawie ustaleń faktycznych. Żadna ze stron nie kwestionowała treści opinii.

Tym samym, Sąd uznał zaskarżone orzeczenie za prawidłowe i zgodne ze stanem obowiązującym w dacie jego wydania, nie znajdując podstaw do ich zmiany zgodnie z wolą odwołującego.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1)(...)

2) (...)

3) (...)

(...)